

Scénář – rozhlasová reportáž

Jaroslava Stoklasová se narodila 27. října 1935 v Horních Počernicích. Prožila dva totalitní režimy a toto je její příběh. Když začala 2. světová válka, byly jí 4 roky. Němců se bála a vzpomíná na to, jak gestapo prohledávalo dům její rodiny.

„Protože rodiče mojí maminky měli obchod, tak samozřejmě že si sem dali nějaké potraviny schovat, protože tenkrát už prostě schylovalo k válce a měli všichni strach, že nebude co jíst no tak si sem něco dali, mouku jsme měli cukr schovaný. To někomu vadilo tak nás udal no, takže jsme tu měli gestapo na prohlídce.

Podělila se s námi o vzpomínku z konce války, když probíhaly nálety na Prahu.

A my jsme utíkali z toho kostela a po hlavní silnici dolů. Tak jsme letěli a za námi vybuchovaly ty bomby, jak jsme viděli v Praze, prostě to bylo vždycky černo, jak to vybuchlo a my letěli po té hlavní silnici domů. Maminka byla polomrtvá, když jsme přišli domů, takže šťastně to dopadlo.

Nejhorší časy prožívala v období komunismu. Nevěděli totiž odkud čekat zlo. Všichni byli proti všem. Její rodina také zažívala těžké dny. Jelikož její otec nesouhlasil s trestem smrti pro Miladu Horákovou, byl okamžitě vyhozen z pozice úředníka.

Jaroslava Stoklasová se ve vzpomínkách vrací k roku 1968, když jim v brzkých ranních hodinách přelétávala nad hlavami ruská letadla.

„Vím jenom, že jsem se probudila strašným kraválem a otevřela jsem okno, záclonu jsem rozhrnula. Viděla jsem jenom stín obrovský stín těch křídel, strašný rozpětí jak to tady přelétávalo. No a teprve ráno jsme se dozvěděli z rozhlasu, co se vlastně stalo, že nás okupovali Rusové. No bylo to hrozný.“

A tohle vzkazuje Jaroslava Stoklasová naší generaci.

„Aby si užívala svobody, aby se učila, co může, aby cestovala, studovala v zahraničí, co může, protože to jsou nedocenitelné zkušenosti.“